

JENS JACKIE JENSEN:

Indvandringen til Danmark

Verdens samlede befolkning vokser med 78 millioner hvert år. Cirka hvert tolvte år bliver der en milliard flere mennesker på kloden. Denne udvikling vil fortsætte de kommende årtier.

Ifølge FNs befolkningsprognose fra 1996 falder de femten EU-landes befolkningstal fra 371 millioner i år 2000 til 363 millioner i år 2025. De europæiske fødselstal har for længst stabiliseret sig, og der kan endda noteres en mindre tilbagegang.

Modsat forholder det sig med landene syd og øst for Middelhavet. 1 løbet af de næste 25 år vil alene Nordafrikas folketal vokse fra de nuværende 200 millioner til 326 millioner. I det tropiske Afrika syd for Sahara forventes en stigning fra 681 millioner til 1.500 millioner. Tilsvarende forøgelse af folketallet vil finde sted i Mellemøsten og i en række hovedsagelig muslimske lande i Asien. Den såkaldte befolkningsekspllosion er således næsten udelukkende koncentreret om den tredje verden, hvor man kun i ringe grad er rustet til at klare en sådan belastning

Hvis de nye generationer og dem som allerede er født skal have uddannelse, arbejde og bolig, så vil det kræve, at disse lande flerdobler deres nationalprodukt.

Men det kan i praksis ikke lade sig gøre. At forestille sig sådanne løsninger er drømmesyn og tågesnak. Tilsvarende har al tale om familieplanlægning og deraf reduceret fødselshyppighed hidtil været uden virkning.

Det er denne fastlåste situation, som indenfor de sidste 30 år har skabt et vedvarende indvandringspres imod Europa og USA, Canada, Australien og New Zealand. Det vil sige de nationer, som tilsammen udgør den vestlige kristne civilisation.

Befolkningspreset fra den tredje verden imod de vestlige demokratier vil i de kommende år tiltage i styrke og omfang. Vi har indtil nu kun set toppen af isbjerget.

Men foreløbig opgives antallet af udlændinge alene i Vesteuropa til 22,4 millioner. Tallet kan imidlertid forhøjes med mindst tre millioner, der har fået tilkendt indfødsret. Desuden må tallene tages med forbehold, fordi de for-

skellige lande benytter uigennemskuelige metoder i optællingen. Formentlig med det formål at sløre de offentliggjorte statistiske beregninger.

Antallet af indvandrere og efterkommere af indvandrere bosat i Danmark opgøres nu officielt til 346.000. Men dette tal vil naturligvis være støt stigende.

Det er om forløbet af denne indvandringsproces Rockwool Fondens Forskningsenhed har udsendt en særdeles fyldig rapport. For som det skrives, at få lagt en solid og nuanceret samfundsvidenskabelig viden frem til landets politiske beslutningstagere og til den offentlige debat.

Blant de forskere, som har udarbejdet rapporten, er cand. polit. Søren Petersen, som beskriver indvandringen til Danmark fra 1960 til 1997. Og cand. mag. Bent Jensen som analyserer samme tidsrumms avisdebat om de fremmede i Danmark.

Rapportens hovedafsnit, der udmærker sig ved stor ekspertise og omfattende dokumentation, er skrevet af englænderen David Coleman. Demograf ved Oxford Universitet og under Margaret Thatchers regering særlig rådgiver for den britiske indenrigsminister. I det følgende er det overvejende David Coleman, der vil blive refereret til.

Sådan begyndte det

Fra midten af 1950-erne og ind i 1960-erne herskede der i hele den vestlige verden økonomisk vækst og fremgang. Industrien arbejdede på fuld kapacitet. Beskæftigelsen var høj. Befolkningens levestandard mærkbar stigende. Alt gik så godt, at det uvægerligt måtte vække bekymring i visse kredse.

Den 29.6.1964 bragte dagbladet "Aktuelt" en kronik af daværende handelsminister Hilmar Baunsgaard. Ministeren forudså, at Danmark snart ville stå overfor det problem at mangle

arbejdskraft. Han henviste til, at f.eks. Sverige og Vesttyskland allerede havde skabt større velstand og fremgang ved at importere udenlandsk arbejdskraft. "Danmark er nu nået dertil, hvor vi i alvor skal medtage også den udvej i vore overvejelser", skrev han.

Hilmar Baunsgaards tanker vandt bifald hos en del arbejdsgivere. Men de fleste aviser vendte sig imod hans forslag og fagbevægelsen sagde klart fra.

Hans Rasmussen fra Smedeforbundet sagde lige ud, at arbejdsgiverne passende kunne spare lidt på de store udbytter og i stedet investere pengene i rationalisering og ny teknologi. Det ville nok løse problemerne.

Den stærke smed havde så evig ret. Det var faktisk, hvad der skete i Japan. Her overtog industrirobotter det tunge og monotone arbejde. Den derved frigjorte arbejdskraft blev overført til mere komplicerede opgaver. Hvilket gav Japan et økonomisk og teknologisk forspring og samtidig sikrede japanernes nationale homogenitet.

Men i Danmark øgedes presset for at efterligne den udvikling, som længe havde stået på i Sverige og Tyskland.

Arbejdsgivernes beklagelser over mangel på arbejdskraft vandt lidt efter lidt forståelse i pressen og blandt politikerne. I sommeren 1965 blev der derfor åbnet for import af 2.000 spanske arbejdere til afhjælpning af den såkaldte "svinepukkel" i kødindustrien. Det blev understreget, at der klart var tale om en nødløsning af begrænset omfang.

Men arbejdsgivere i andre brancher stillede nu også krav om billig udenlandsk arbejdskraft, for, som det hed, at hindre inflation og skabe markedsudvidelser.

Det førte efterhånden til en hastig stigning i antallet af indvandrede fremmedarbejdere, som nu fortrinsvis kom fra Tyrkiet, Jugoslavien og Pakistan. I juni 1970 kunne arbejdsministeren meddele, at tilstrømningen var vokset til cirka 1.000 mand om måneden.

I befolkningens flertal opstod der en udtalt bekymring over den uregulerede indvandring. Betegnelsen "fremmedarbejder" fik en uheldig klang. Lobbyen for indvandring af billig arbejdskraft indførte derfor ordet "gæstarbejder". Den nye benævnelse skulle fremhæve, at de fremmedes ophold i landet var noget midlertidigt. Gæsterne var selvsagt kun kommet for en kortere periode og ville snart vende hjem igen.

Samtidig blev den almindelige uvilje imod indvandringen imødegået

med skarpe indlæg i pressen. Befolkningen blev korrekset, belært og formanet. Venstreorienterede intellektuelle advarede imod en spirende dansk racisme. Flere skribenter slog fast, at danskerne burde skamme sig.

I begyndelsen af 1970-erne klingede højkonjunkturerne af. I efteråret 1973 indtraf oliekrisen. Økonomisk nedgang og massearbejdsløshed truede. De store fagforbund krævede øjeblikkelig stop for tilgang af flere "gæstearbejdere". Arbejdsgiverne gjorde ingen indvendinger. Anker Jørgensen regering så sig nødsaget til at indføre totalt stop for arbejdskraftindvandringen. Dette stop medførte imidlertid ikke et stop for indvandringen. Den fik i stedet et ganske andet grundlag.

For det første blev "gæstearbejderne" fra Tyrkiet, Jugoslavien og Pakistan ikke sendt hjem efter at oliekrisen satte ind, selvom arbejdsløsheden steg kraftigt. I stedet fik de gradvis permanent opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

For det andet fik "gæstearbejdere", der havde fået permanent opholdstilladelse, ret til at få deres koner og børn til Danmark på grundlag af reglerne om familiesammenføring.

Antallet af "gæstearbejdere" fra Tyrkiet, Jugoslavien og Pakistan, som på det tidspunkt opholdt sig i Danmark, var cirka 19.000. Derudover var der nogle tusinder portugisere, spaniere, italienere og grækere, men de følte sig som helhed ikke fristede af Anker Jørgensens generøse tilbud, men foretrak at vende hjem til deres fædreland.

Kædevandringen

I lighed med Danmark accepterede de vesteuropæiske lande i løbet af 1970-erne princippet om familiesammenføring. I første omgang bevirkede det, at millioner af "gæstearbejdere" rundt om i Europa nu ikke længere var tilbøjelige til at rejse hjem, men i stedet valgte at sende bud efter deres familie med henblik på varig bosættelse. Det midlertidige blev permanent.

Gradvist voksede de første indvandrergrupper til egentlige etniske minoriteter. Det har vist sig, at indvandrere ofte vælger at bo i umiddelbar nærhed af hinanden - dels for at bevare en livsstil, der ligger tættest muligt op ad den, de havde i deres hjemland, dels for at beskytte medlemmer af gruppen mod uønsket påvirkning fra det nye land.

Børn og unge indvandrere, som

vokser op i disse etniske enklaver, foretrækker som oftest traditionen for arrangerede ægteskaber, eller det bliver dem pålagt af forældrene.

Efterhånden som indvandrerbefolkningen af ikke europæisk oprindelse er vokset, har indvandringen af ægtefæller af begge køn antaget et stigende omfang.

Gennem de senere årtier har 80 procent af den kontrollerede indvandring til Europa været domineret af pårørende, især ægtefæller. F.eks. udgjorde indvandringen med tilknytning til familiesammenføringer 90 procent af tilgangen til Belgien og Vesttyskland i 1988. Mens det i Frankrig var 70 procent.

Mange af disse ægteskaber menes først og fremmest at være arrangeret med indvandring for øje snarere end for ægteskabets skyld, skriver David Coleman. Det er ligeledes en udbredt opfattelse, at der i nogle tilfælde i virkeligheden er tale om ulovlige transaktioner, der finder sted ud fra økonomiske motiver.

I august 1987 blev Ishøjs borgmester Per Madsen i pressen citeret for udtalelser om, at tyrkerne i stort omfang misbrugte de sociale ydelser. Det værste problem var dog ifølge borgmesteren, at de tyrkiske børn i Ishøj blev bortgiftet til tyrkere i hjemlandet, og pludselig havde man så også svigerfamilien boende i kommunen. Kort tid efter udgav Ishøj Kommune en rapport, hvori man blandt andet havde fulgt 23 tilfældigt valgte indvandrere, der i 1970 var kommet til kommunen. Undersøgelsen viste, at de 23 i 1987 var blevet til 371.

Rapporten fra Ishøj Kommune er et udmærket eksempel på det udbredte fænomen, som kaldes kædevandring. Det vil sige, at enhver familiesammenføring nærmest automatisk trækker den næste sammenføring med sig, som så igen udløser et nyt led i kæden, led efter led i en endeløs proces.

Ifølge årsopgørelse fra det danske indenrigsministerium blev der i 1998 givet familiesammenføringstilladelser til cirka 10.000 personer. Mens der samme år blev givet opholdstilladelse til knap 5.000 asylansøgere. (Jyllands Posten 23.6.1999)

Det står klart, at retten til familiesammenføring har skabt en ubrudt strøm af indvandring fra landene i den tredje verden til Europa. Men det har vist sig umuligt at dæmpe eller stoppe tilstrømningen grundet hensyn til "menneskerettighederne".

Tidligere var man af den opfattelse, skriver David Coleman, at indvandrere skulle stifte familie i det land, hvor den

mandlige part bor. Men det har den Europæiske Menneskerettighedsdomstol imidlertid et andet syn på. Alle lande, som har underskrevet den Europæiske Menneskerettighedskonvention, har i dag pligt til at give både mænd og kvinder indrejsetilladelse med henblik på ægteskab.

"Menneskerettighederne" har nu om stunder samme ophøjede kultiske status, som tidligere var gældende for de marxistiske dogmer i Sovjetunionen og Maos tanker i Kina.

Denne ideologiske paralysering af "menneskerettighederne" har ført til, at hovedparten af den legale indvandring fra den tredje verden til Europa består af ægtefæller og andre personer med ret til forsørgelse.

Det spiller ingen rolle, at de nytilkomne ikke er arbejdssøgen- eller der heller ikke er arbejde at få. Dette understreges ved, at i Danmark er 77 procent af indvandrere og flygtninge fra den tredje verden på offentlig forsørgelse i form af kontanthjælp, arbejdsløshedsunderstøttelse med videre. Det betyder en omkostning for det danske samfund, som skal tælles i milliarder. Men økonomiske konsekvenser tæller ikke med, når der spilles på "menneskerettighedernes" skingre fløjte.

Kædevandringen vil fortsætte uanfægtet, eftersom modtagerlandene har fraskrevet sig retten til at gribe ind.

Sideløbende med kædevandringerne ankommer der hvert år et væsentligt antal asylansøgere. Mennesker som hævder, at de er udsat for forfølgelse i deres hjemland. Det er denne kategori, der i almindelighed omtales som flygtninge.

Den danske model

I 1983 vedtog Folketinget en ny udlændingelov, som afløste udlændingeloven fra 1952.

1983-loven lagde reelt Danmark åbent for alle, der søgte asyl. Enhver udlænding, der ved grænsen sagde ordet "asyl", havde ifølge den nye lov retskrav på at komme ind i Danmark og krav på ubetinget ret til at opholde sig i landet, mens ansøgningen blev behandlet.

Sagsbehandlingen kunne i hvert enkelt tilfælde strække sig over flere år, fordi loven også gav ansøgeren retskrav på, at få et eventuelt afslag behandlet af flere instanser.

1983-loven vakte både opsigt og forundring i andre lande. Danmark vandt internationalt ry for at gå i spidsen for en humanitær flygtningepolitik.

Danske politikere kunne herefter i internationale forsamlinger sætte sig til rette i det moralske højsæde og med vægt ytre sig om "menneskerettighederne" og "verdensfreden".

Men 1983-loven fik unægtelig sine økonomiske omkostninger. Under den gamle flygtningelov fra 1952 modtog Danmark mindre end tusind flygtninge om året, fortrinsvis mennesker fra de kommunistiske lande. Grundet 1983-loven blev den beskedne tilgang afløst af en anderledes massiv tilstrømning fra den tredje verden.

Antallet af asylansøgere flerdobledes med tilrejsende fra Sri Lanka, Libanon, Iran, Irak, Tyrkiet, Etiopien, Somalia, Algeriet, Zaire, Nigeria og flere andre lande. Danmark opnåede global status som eftertragtet rejsemål.

Dertil skal lægges, at 1983-loven også gav flygtninge retskrav på familiesammenføringer. Hvilket selvsagt medførte nye endeløse kædevandringer. Med 1983-loven påførte politikerne Danmark en permanent indvandring af en størrelsesorden, der ligger helt uden for deres egen kontrol. Men det var måske netop, hvad der var tilsløset.

Et spind af løgne

Selvom der rent politisk i de forskellige lande hersker forståelse overfor ægte flygtninges vanskelige situation, samt modstand mod diskrimination af fremmede, så er man næsten overalt imod fortsat masseindvandring, - skriver David Coleman.

Det store antal asylansøgere gør det bydende nødvendigt at skelne mellem de tilfælde, som ikke tåler en nøjere undersøgelse, eller som er åbenbart grundløse. F.eks. bemærkes det i en rapport fra det britiske indenrigsministerium, at "der hersker ikke tvivl om, at asylsystemet bliver misbrugt af personer, der søger indrejse af rent økonomiske grunde. Mange ansøgninger er simpelthen et spind af løgne".

Gennem 1990-erne er over 90 procent af alle asylansøgninger i Europa blevet afvist som primært økonomisk funderede og ikke baseret på frygt for forfølgelse. Det vil modsat sige, at blandt de mange tusinde asylansøgere udgør de virkelige flygtninge knap 10 procent.

Men selvom der blev givet afslag på de ubegrundede ansøgninger, formodes det, at mindst 80 procent af disse afviste asylansøgere stadig opholder sig i det pågældende værtsland.

En række faktorer gør det svært at sende afviste asylansøgere ud af landet,

- skriver David Coleman. Nogle destruerer deres identifikationspapirer, hvilket gør det vanskeligt at sende dem tilbage til deres hjemland. Andre benytter sig af den lange ventetid på behandlingen af asylsager og forsvinder ind i de lokale indvandrersamfund. Andre gifter sig eller får børn. Alt dette medfører, at afviste asylansøgere ofte får lov til at blive af humanitære årsager, men mest fordi det skønnes, at en udvisning rent fysisk ikke kan fuldbyrdes, og ikke fordi deres sag berettiger dem til at blive.

Under kategorien, dem som ikke er berettiget til at være i Europa, men som alligevel er her, hører også en stor del af de såkaldte illegale indvandrere.

Det vil sige mennesker, som ved hjælp af kriminelle organisationer er blevet smuglet ind over de vestlige landes grænser. Hvorefter de pludselig dukker op midt inde i et land og kræver - asyl. Ofte er de uden pas eller andre papirer og uden mindste erindring om den tilbagelagte rejserute.

Det samlede antal illegale indvandrere, som for nuværende opholder sig i Vesteuropa, vurderes til mellem 3,5 og 5 millioner. Det anslås, at den årlige tilgang er på omkring 350.000.

Oplysninger fra politi og immigrationsmyndigheder og forskere har påvist, at man i dag står overfor en helt ny type økonomiske organisationer, der står bag den illegale indvandring.

Disse organisationer er specialister i menneskesmugling, og det er i stigende omfang bagmændene herfra, der bestemmer, hvor strømmen af indvandrere skal dirigeres hen. Det er en grotesk situation, at det i praksis er overladt til gangstere i Nordafrika og Mellemøsten at styre indvandringen til Europa, både hvad angår tid, sted og antal. Men hele den politiske sfære er i det spørgsmål - grotesk.

Menneskesmuglerne er også leverandører af falske dokumenter og opdigtede asylhistorier som ansøgerne kan benytte. Det er ligeledes tydeligt, at de fleste illegale indvandrere på forhånd er velinformerede om, hvilke formaliteter der er forbundet med asylansøgning, og hvordan det står til med velfærden i de forskellige europæiske lande.

Selvom de illegale indvandrere hovedsagelig får afslag på deres asylansøgning, hvilket som sagt kan tage flere år, så viser erfaringen, at de på et eller andet tidspunkt alligevel får opholdstilladelse.

Organisationerne for menneskesmugling er en velorganiseret forretning med sikre rejseruter og agenter i modtagerlandene. I 1996 var

der på "forretningsområdet" menneskesmugling ifølge International Organization for Migration (IOM) en omsætning på omkring syv milliarder USA-dollar. Omskrevet til danske kroner 50 milliarder. Der er tale om svimlende fortjenester hvert eneste år. Fortjenester, der langt overgår, hvad der kan tjenes på salg af narkotika. Og samtidig er det stort set risikofrit.

Det er derfor forudsigeligt, at forbyrdersyndikaterne for menneskesmugling vil fortsætte og forstærke deres aktiviteter, så meget mere som der ikke findes nogen politisk vilje til at dæmme op for trafikken.

Utopisterne

Menneskesmuglerne er imidlertid kun en udløber af den samlede indvandringsindustri. De er parasitter vokset frem af omstændighederne, ligesom rotter, der dukker op, hvor forholdene indbyder til det.

Men den egentlige indvandringsindustri er skabt og styret af de forskellige landes herskende intellektuelle eliter.

Rapporten nævner i den forbindelse pressionsgrupper, rådgivende organer, lobbyister og enkeltpersoner, der målrettet tilskynder til øget indvandring. Eksempelvis advokater, der har erhvervsmæssig fordel af de mange asylsager.

Ligeledes humanitære hjælpeorganisationer, der varetager indvandrerens og egne interesser på den nationale befolknings bekostning. Det bør ikke overses, at indvandringsindustrien er et multimilliardforetagende med titusinder af ansatte.

De elektroniske massemedier hører også med i billedet. Gennem TV og radio udfoldes en uophørlig ensretning og meningsterror mod den brede befolkning. Det gøres med en arrogance og nederdrægtighed, som kun kendes tilsvarende fra totalitære regimer. Uden den massive assistance fra mediefolkene kunne indvandringsindustrien næppe holdes i gang.

Men skal ansvaret placeres, så er det nu en gang de politiske beslutningstagere, der har udformet og vedtaget den lovgivning, som har åbnet grænserne for masseindvandring, og det er de samme politikere, der har underskrevet de internationale konventioner, som de siden dækker sig ind under, uden et øjeblik at besinde sig på, at disse konventioner faktisk kan opsiges med kort varsel.

Det kan endda siges med stor

sikkerhed, at det aldrig kunne falde politikerne ind at befri nationen og folket fra konventionernes spændetroje.

Konventionerne er hellige og urørlige. I sig rummer de utopien, der skal frelse menneskeheden og skabe evig fred på jorden. Overfor utopien betyder virkeligheden intet, logikken og livet selv må vige pladsen for de ideologiske åbenbaringer.

Men ligesom alle forudgående utopier bærer også denne vanviddet og selvdestruktionen i sig. De stærkt opreklamerede "menneskerettigheder" - vil uundgåeligt føre til, at de europæiske folk mister deres borgerlige rettigheder, deres frihed, retten til at tale ud og sige fra, de vil miste førstefødselsretten til deres fædreland og retten til at være et folk og en nation. Det er den skjulte dagsorden bag "menneskerettighedernes" fagre ord.

Sådan er konsekvensen af de visioner, som forener den privilegerede intellektuelle overklasse, der i dag sidder på regeringsmagten i de fleste europæiske lande. Kradser man disse politikere lidt på huden, dukker de gamle 68-ere frem. De er i øvrigt temmelig tyndhudede.

Men netop 68-generationen udmærkede sig ved fra første færd at hade alt, der var ældre end dem selv. De forkastede med skadefryd alle grundlæggende værdier og traditioner, ære og loyalitet, familie og religion. De førte sig hovmodigt frem som den historieløse og fædrelandsløse generation.

Det eneste, de i al deres tid har frembragt, er et åndeligt tomrum. Dette tomrum prøver de nu at fylde ud med dybsindig tale om "menneskerettigheder" og proklamationer om den nye verdensorden. Det er alt, hvad de har at give folket.

Det tavse flertal

Hvordan stiller de europæiske folk sig til en fremtid, hvor landegrænserne nedbrydes og de gamle nationalstater omdannes til multietniske samfund?

De nationale befolkninger i Europa betragter deres lande som helstøbte og færdigdannede, - skriver David Coleman. De søger ikke en ny etnisk identitet og de opfatter ikke etnisk forskellighed som en fordel, men mener derimod, at masseindvandringen forværrer de problemer, der i forvejen er med hensyn til økonomi, arbejdsløshed, boligmangel og kriminalitet.

Efterhånden som indvandrerstrømmene er taget til i omfang og mangfoldighed, breder der sig en stigende bekymring over disse nye

fremmede befolkningsgrupper, som talmæssigt i mange byområder dominerer billedet i en sådan grad, at man for bare tredive år siden ikke ville have troet det muligt.

De nationale befolkninger har ofte et meget anstrengt forhold til alle disse fremmede, hvis skikke og væremåde forekommer dem mærkværdige og hvis loyalitetsfølelse de tvivler om.

De europæiske folk har stadig den opfattelse, som tidligere var den normale og rådende, at deres demokrati, velstand og velfærd repræsenterer en folkearv, som er summen af flere generationers indsats, hvilket giver borgerne en fælles loyalitets- og ansvarsfølelse.

Førhen fandt man det indlysende, at landets egne borgere havde fortrinsret til alle samfundsskabte privilegier og eneret til alle politiske rettigheder. Det var det klassiske grundlag for at bestå som en nation og et folk med fælles historie, religion og traditioner, fælles ansvar og fælles skæbne.

Man fandt det lige så indlysende, at eventuelle indvandrere måtte tilpasse sig for at blive accepteret i det nye samfund. Det betød, at hvis de ville opnå politiske rettigheder, måtte de give afkald på deres tidligere tilhørsforhold og sympatier, såfremt disse var i modstrid med dem, der var gældende i værtslandet. Hvis indvandrerne nægtede at opfylde disse betingelser, så blev de erindret om, at det - til forskel for den nationale befolkning - til enhver tid stod dem frit for at rejse tilbage til deres hjemland.

Men den slags synspunkter gjorde man kort proces med i 1980-erne og begyndelsen af 1990-erne, skriver David Coleman. I dag ville de overvejende blive betragtet som "diskriminerende" eller endog "racistiske".

Integrationen

Samtidig med, at der kan konstateres en stigning i den takt, hvormed indvandringen fortsætter, er myten om, at indvandrerne vil vende tilbage til hjemlandet, aldeles forstummet.

Nu er svaret på alle spørgsmål og løsningen på alle problemer - integration og atter integration. Der hersker bred enighed blandt politikere og internationale bureaukrater om principperne for integrationen.

Det gælder for alle europæiske lande, at de nationale og de udenlandske befolkningsgrupper skal behandles på lige fod, hvad angår social bistand, bolig, undervisning og uddannelse. Endvidere, at enhver form for

diskrimination skal bekæmpes gennem lovgivning og med øget støtte til projekter, der fremmer den gensidige racemæssige forståelse.

En række internationale organer har med deres fortolkninger om moral, retfærdighed og menneskerettigheder i høj grad præget integrationspolitikken. Disse organers initiativer tjener overvejende indvandrerens interesser og indebærer store offentlige udgifter.

For eksempel anbefalede Europarådets Parlamentariske Forsamling, at der skulle gøres en aktiv indsats inden for uddannelse, byplanlægning og boligbygging for at afhjælpe manglen på kvalifikationer blandt indvandrerne og forbedre deres boligmæssige og sociale forhold.

Tilsvarende er EUs institutioner beskæftiget med integrationspolitikken. Blandt andet har EUs Rådgivende Komite mod "Racisme og Xenofobi" stillet krav om, at EU's magtbeføjelser i forhold til medlemslandene yderligere skal udvides for at sikre, at Fællesskabet har kompetence til at bekæmpe "racisme og fremmedhad". Dette krav fremhæves også i Amsterdamtraktaten blandt de fælles aktioner i den mellemstatslige søjle 3.

I henhold hertil har de fleste europæiske lande indført nye love og administrative ordninger, der skal undertrykke fremmedfjendtlige handlinger, følelser og tanker.

En måde at gribe sagen an på, siger David Coleman, er specifikt at forbyde ord, bemærkninger, taler, udtalelser, chikane og vold rettet imod indvandrerminoriteterne samt handlinger, der på forsætlig eller uforsætlig vis opildner til racehad. I de angelsaksiske lande er man endog begyndt at fortolke de forskellige forbud meget bredt for at fremme en "politisk korrekt" sprogbrug.

Det står klart for denne forfatter, siger David Coleman, at kritik af vandringsprocessen modvirkes af censur, der pålægges og selv pålægges forlagene på grund af frygten for at overtræde lovgivningen om racediskrimination.

Information om indvandringens negative følger undertrykkes. Statistikker og andet materiale, der eventuelt kan tolkes til ugunst for indvandrere og etniske minoriteter forbydes udgivelse. For eksempel blev statistik over gadekriminalitet fordelt på race offentliggjort af Londons politi indtil 1989, hvorefter det ikke længere var tilladt.

Ordet integration betyder sammensmeltning af forskellige dele til en helhed. Eller sammenføje og

fuldstændiggøre. Man mener sig altså i stand til gennem integrationen, at skabe et slags folkefællesskab mellem muslimer og kristne. Men en sådan kombination er logisk umulig, det beviser alle historiske erfaringer. Ingen kan forene, hvad som grundlæggende er komplet uforeneligt.

Alligevel synes der blandt politikerne, at herske den sikre overbevisning, at integrationen kan fuldbyrdes ved hjælp af naturalisationer - dvs. tildeling af statsborgerskab.

Man har derfor i de fleste europæiske lande gjort det overordentligt let for udlændinge at opnå statsborgerskab. Efterhånden betragtes tildeling af statsborgerskab som en ren formalitet.

I Danmark udstedes der i snit indfødsret til cirka 9.000 udlændinge om året. Dertil kommer, at børn under 18 år samtidig erhverver indfødsret, som bipersoner til deres forældre. Hvorved antallet noget nær fordobles.

Det er svært at sige, hvilke omstændigheder der skulle kunne medføre et afslag på et ønske om statsborgerskab. Tidligere domme for grov kriminalitet er ikke nogen hindring.

Tildelingen af indfødsret foregår i hastigt tempo, som på et samlebånd. En hovedkulds masseproduktion af nye statsborgere. Men på intet tidspunkt har man søgt at få den nationale befolknings samtykke.

De naturaliserede personer glider i regelen ud af de statistiske opgørelser vedrørende udlændinge. Hvilket har ført til, at man i visse lande har kunnet indgive de nationale befolkninger det misvisende indtryk, at antallet af personer af udenlandsk oprindelse er faldende. Mens det i virkeligheden er stigende.

To perspektiver

På forskellig måde søger magtelisten at sløre og fortie sandheden. Men sandheden kommer frem alligevel. Eliten benægter åbenlyse kendsgerninger. Men kendsgerninger er nogle hårde krabater, i det lange løb er de ikke til at komme udenom.

Det er en kendsgerning at tilstrømningen fra den tredje verden imod Europa fortsætter uhammet og i stigende takt. Og at intet bliver gjort for at hindre det.

Det er en kendsgerning, at indvandrerbefolkningerne overalt i Europa øges væsentligt hurtigere end de nationale befolkninger.

Eksempelvis oplyser Rockwool Rapporten, at antallet af indvandrere og efterkommere af indvandrere bosat i

Danmark er 346.000. Men i følge den seneste opgørelse fra det danske Indenrigsministerium er tallet nu vokset til 413.000. Men dette tal er opgjort i 1998, så det er allerede forældet. På grundlag af officielle beregninger fra Storbritannien, USA, Tyskland og Frankrig vurderer David Coleman, - at med mindre indvandringen fra den tredje verden ophører, og tendenserne i fertiliteten fuldstændig kommer på niveau med modtagerlandenes - hvilket ikke ligefrem forekommer sandsynligt i øjeblikket - så vil de

befolkningsgrupper i Europa, der oprindeligt er indvandrere, fortsat stige i det uendelige. De kan således med tiden blive en majoritet. På samme måde vil den del af den hvide amerikanske befolkning, som stammer fra Europa, ophøre med at være en majoritet omkring år 2050.

Hvis det alene står til den intellektuelle overklasse, så vil Europa indenfor få årtier blive løbet over ende af overskudsbefolkningen fra den tredje verden. Dette perspektiv passer som hånd i handske til de idealer om moral og retfærdighed, der dikteres af "menneskerettighederne" og indeholdes i den "nye verdensorden".

Det vil betyde, at de europæiske nationalstater endegyldigt vil blive forvandlede til multietniske samfund. Begreber som folket og nationen vil tilhøre en svunden tid. Det vil samtidig resultere i, at de sociale og økonomiske systemer bryder sammen grundet overbelastning, og at demokratiet afløses af indre opløsning og politisk kaos.

Den herskende klasse af gamle 68-ere - de nye totalitære - har det fælles træk, at de alle er historieløse og fædrelandsløse. De har derfor intet at miste. Det eneste, som driver dem og binder dem sammen, er begæret efter uindskrænket magt og personlig berigelse og vellevned. Det er eliternes perspektiv.

Men der findes et andet perspektiv. Et folkeligt perspektiv, som bygger på den overbevisning, at den vestlige kristne civilisation trods alt ikke lader sig tilintetgøre uden kamp.

Det er just, hvad Mogens Camre fra Dansk Folkeparti så udmærket giver udtryk for, når han i en aviskronik blandt andet skriver: "De, der tror, at den europæiske kultur vil lade sig løbe over ende, kender ikke stemningerne i Europa. De europæiske folk føler deres trykke og fredelige tilværelse truet. De ser den voksende strøm af våben, narkotika, mennesker, volds kriminalitet ind over deres ydre grænser, de ser muslimske samfund brede sig og

udbygge deres egen identitet for europæernes penge, og de oplever den islamiske fundamentalismes vækst. Samtidig føler flere og flere europæere, at mange politikere ved eftergivne overfor den fremmede invasion i Europa er ved at gentage 1930-ernes dumheder. De, der ikke har forstået, hvad der holder et samfund sammen, og hvad der river et samfunds sammenhold og stabilitet i stykker, kommer næppe til at regere det 21. århundredes Europa".

*Rockwool Fondens Forskningsenhed
"Indvandringen til Danmark" Forlaget -
Spektrum 458 sider. 248 kr.*

NB!

I relation til ovenstående omtale af en væsentlig og opsigtsvækkende bog om indvandringen til Danmark skal det bemærkes, at bogen stort set ingen opsigt har vakt i danske medier. Disse plejer ellers at gøre et ret stort nummer ud af Rockwool Fondens publikationer. Af een eller anden grund har det ikke været tilfældet denne gang.

Red.